

Skarga wniesiona w dniu 24 listopada 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga

(Sprawa C-416/05)

(2006/C 10/33)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 24 listopada 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez C. F. Durand i F. Simonetti, działające w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że nie podejmując środków zapewniających wykonanie wyroku Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich z dnia 2 października 2003 r. w sprawie C-89/03, dotyczącej braku transpozycji dyrektywy 93/15/EWG⁽¹⁾ do prawa luksemburskiego, Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 228 ust. 1 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską;
- 2) zasądzenie od Wielkiego Księstwa Luksemburga wypłacenia na rzecz Komisji Europejskiej, na konto „środków własnych Wspólnoty Europejskiej” okresowej kary pieniężnej w wysokości 9.000 EUR za każdy dzień opóźnienia wykonania wyroku w sprawie C-89/03, od dnia wydania wyroku w niniejszej sprawie do dnia wykonania wyroku wydanego w sprawie C-89/03,
- 3) obciążenie Wielkiego Księstwa Luksemburga kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

W wyroku z dnia 2 października 2003 r. w sprawie C-89/03 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga Trybunał orzekł, iż: „Nie wprowadzając w życie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy Rady 93/15/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie harmonizacji przepisów dotyczących wprowadzania do obrotu i kontroli materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy tej dyrektywy.”

Pismem z dnia 7 listopada 2003 r. Komisja zwróciła władzom luksemburskim uwagę na wyrok z dnia 2 października 2003 r. i wezwała je do przekazania informacji o środkach, które zostały podjęte w celu zastosowania się do tego wyroku.

Władze luksemburskie odpowiedziały, że projekt rozporządzenia Wielkiego Księcia może być gotowy najpóźniej w listopadzie 2004 r.

Dnia 14 grudnia 2004 r. Komisja wystosowała uzasadnioną opinię, wzywając Wielkie Księstwo Luksemburga do podjęcia środków wymaganych do zastosowania się do tego wyroku w terminie dwóch miesięcy.

Pismem z dnia 19 września 2005 r. władze luksemburskie poinformowały, że Conseil d'État w opinii z dnia 12 października 2004 r. uznał, iż zakres przedmiotowy projektu rozporządzenia należy zgodnie z konstytucją do materii ustawowej.

Zgodnie z posiadanymi przez Komisję informacjami Wielkie Księstwo Luksemburga nie dokonało jeszcze transpozycji omawianej dyrektywy.

Zgodnie z art. 228 WE ust. 2 akapit drugi zdanie drugie, Komisja wskazuje w skardze wysokość ryczałtu lub okresowej kary pieniężnej do zapłacenia przez dane Państwo Członkowskie, jaką uzna za odpowiednią do okoliczności.

W niniejszym przypadku Komisja uznaje, że okresowa kara pieniężna w wysokości 9000 EUR za dzień jest odpowiednia do wagi i czasu trwania naruszenia oraz uwzględnia konieczność nadania tej karze niezbędnego odstrasżającego charakteru.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/15/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie harmonizacji przepisów dotyczących wprowadzania do obrotu i kontroli materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (Dz.U. L 121 z 15.5.1993, str. 20).

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (pierwsza izba) z dnia 13 września 2005 r. w sprawie T-272/03 M. D. Fernández Gómez przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione przez Komisję Wspólnot Europejskich w dniu 24 listopada 2005 r.

(Sprawa C-417/05 P)

(2006/C 10/34)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 24 listopada 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęło odwołanie Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez D. Martina i L. Lozano Palacios, występujących w charakterze pełnomocników, od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (pierwsza izba) z dnia 13 września 2005 r. w sprawie T-272/03 M. D. Fernández Gómez przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Wnoszący odwołanie zwraca się do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku,
- rozstrzygnięcie sporu przez sam Trybunał i uznanie żądań przedstawionych przez pozwaną w pierwszej instancji, a zatem oddalenie skargi w sprawie T-272/03,
- ewentualnie przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania,
- obciążenie M. D. Fernández Gómez kosztami niniejszego postępowania oraz kosztami własnymi w postępowaniu przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja podnosi w skardze trzy zarzuty:

1. Pierwszy to zarzut naruszenia prawa, którego dopuścił się Sąd uznając skargę za dopuszczalną na tej podstawie, że pismo z dnia 19 stycznia 2001 r. nie stanowiło decyzji, a zaskarżony w pierwszej instancji akt instytucji, tj. przekazana pocztą elektroniczną wiadomość z dnia 12 maja 2003 r. nie była czysto potwierdzająca, lecz poruszała nowy aspekt w stosunku do umowy z dnia 17 stycznia 2001 r. oraz pisma z dnia 19 stycznia 2001 r. Komisja ocenia natomiast, że skarga jest niedopuszczalna z tego względu, że pismo z dnia 19 stycznia 2001 r. i umowa z dnia 17 stycznia 2001 r. w określiły ostateczne stanowisko administracji wobec skarżącej. To zatem te akty powinny być zostać zaskarżone przez skarżącą. Zdaniem Komisji przekazana pocztą elektroniczną wiadomość z dnia 12 maja 2003 r. ani nie stanowi decyzji, ani w najmniejszym stopniu nie porusza żadnego nowego aspektu w stosunku do poprzednich aktów. Skargę należało więc odrzucić jako niedopuszczalną.
2. Drugi zarzut to w głównej mierze zarzut naruszenia prawa w zakresie wykładni decyzji z dnia 13 listopada 1996 r., a w szczególności pojęcia „personel niepodlegający regulaminowi pracowniczemu”. Komisja uważa, że z celu decyzji z dnia 13 listopada, jak również z samego jej brzmienia oraz z okoliczności towarzyszących jej wydaniu wynika, że obejmowała ona swoim zakresem wszelkiego rodzaju „pracę w ramach administracji lub na podstawie umowy wewnątrz Komisji” wszystkich członków personelu niebędących urzędnikami Komisji. Ewentualnie Komisja utrzymuje, że Sąd orzekł *ultra petita* (wyszedł ponad żądania stron) i dokonał błędnej wykładni art. 8 warunków zatrudnienia innych pracowników. Jeżeli bowiem dany przepis regulaminu pozostawia organowi powołującemu możliwość dokonania wyboru, tak jak w niniejszej sprawie, to dokonanie tego wyboru należy do obszernego zakresu uznania, który mu przysługuje.

3. Trzeci zarzut to w głównej mierze zarzut naruszenia prawa wspólnotowego poprzez przyznanie odszkodowania za szkodę materialną, która nie jest ani rzeczywista, ani pewna, a pomocniczo — naruszenia obowiązku uzasadnienia przy obliczaniu szkody, do stanowi dla Trybunału przeszkodę w sprawowaniu kontroli nad przestrzeganiem zasady proporcjonalności.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (pierwsza izba) z dnia 13 września 2005 r. w sprawie T-72/04, S. Hosman-Chevalier przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione przez Komisję Wspólnot Europejskich w dniu 29 listopada 2005 r.

(Sprawa C-424/05 P)

(2006/C 10/35)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 29 listopada 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęło odwołanie Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez H. Kraemera i M. Velardo, działających w charakterze pełnomocników, od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (pierwsza izba) z dnia 13 września 2005 r. w sprawie T-72/04, S. Hosman-Chevalier przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Wnoszący odwołanie zwraca się do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez Sąd Pierwszej Instancji;
- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami niniejszego postępowania oraz kosztami postępowania przed Sądem Pierwszej Instancji

Zarzuty i główne argumenty

Komisja podnosi względem zaskarżonego wyroku tylko jeden zarzut dotyczący naruszenia prawa wspólnotowego w pkt 31-36 i 42 tego wyroku. W szczególności jest ona zdania, że Sąd dokonał błędnej wykładni warunku związanego z „pracą wykonywaną dla innego państwa”, zawartego w art. 4 ust. 1 lit. a) tiret drugie in fine załącznika VII do regulaminu pracowniczego.